

خانه خیالی

ماجده محمدی

(قسمت سوم)

به دنیا نگاه کن، زندگی کن ولی دل نبند!

دنیا پر از زرق و برق ناپایدار و جذابیت‌های فراوانی است که هر کدام به نحوی فکر و ذهن ما را به خود مشغول می‌کند. تمام وقت ما را به خود اختصاص می‌دهد. ثروت و فرزندان در این صحنه پرهیاهو، مهمترین و پر رنگ‌ترین نقش‌ها را ایفا می‌کنند. مال و فرزندان زینت حیات دنیا است ولی اعمال صالح که تا قیامت باقی است نزد پروردگار بسی بهتر و عاقبت آن نیکوتر است. (سوره کهف، آیه ۴۶) تنها راه

ایستادگی در برابر این زینت‌های دنیا، دل نبستن به آن‌هاست. و دوست داشتن آنها تا مرزی که ناشناختنی برای ما مشخص کرده، نه کمتر و نه بیشتر، تمام ثروت‌های دنیا، فانی‌اند و فرزندان هم مایه آزمایش و امتحان، وقتی انسان فرزند خویش را به حدی دوست دارد که حق را نادیده می‌گیرد و این دوست داشتن افراطی موجب پوشیده ماندن حقیقت می‌شود. یا به مال و ثروتش آن چنان دل می‌بندد که طاقت از دست دادن آنها را ندارد. به حقیقت اموال و فرزندان شما اسباب فتنه و امتحان شما هستند (چندان به آنها دل نبندید) و (بدانید که) نزد خدا اجر عظیم (بهشت ابد) خواهد بود. (سوره تغابن، آیه ۱۵) ناشناختنی به ما یادآوری می‌کند که هیچ کدام از آنها در دارباقی سودی برای ما ندارند و در سعادت ما نقشی ایفا نمی‌کنند. مگر یک قلب سلیم که مملو از یاد و عشق ناشناختنی باشد. تهی از هر ناخالصی، رنگ و ریا، پاک پاک. آن روزی که مال و فرزندان هیچ (به حال انسان) سود نبخشد. (سوره شعراء، آیه ۸۸) و تنها آن کس سود برد که با دل با اخلاص پاک از شرک و ریا به درگاه خدا آید. (سوره شعراء، آیه ۸۹)

هر جرعه از این شراب طهور انسان را تشنه تر از قبل به طرف خود جذب می‌کند، هر واژه‌اش انسان را به فکر وادار می‌دارد چرا که ناشناختنی از هر چه داد سخن داده است ما در زندگی با تمام وجود آن را لمس می‌کنیم. واقعاً معجزه هستی نامه را باید در تازگی و طراوتش جستجو نمود. هیچ وقت کهنه و ملال آور نمی‌شود. و در تمام این هزار و چهارصد و اندی سال، با وجود پیشرفت دنیا همچنان ناب و دلپذیر است. فقط یک نیروی خارق العاده می‌تواند، کسی که یادش و عشقش به روح ما سبکبالی، طراوت و شادابی می‌بخشد و بهره برداری از تمام نعمتهایی که ناشناختنی به من و تو پیشکش کرده، باید در جهت رضایت او و گامی به سمت او باشد. نیازمندان، در مال و ثروت من و تو سهمی دارند پس می‌بخشیم و وجودمان سرشار از رضایت می‌شود، پرواز می‌کنیم و اوج می‌گیریم و همین لذت برای ما کافیست، در غیر این صورت زمان می‌گذرد و بانگ الرحیل همه را به سرای باقی دعوت می‌کند، ناقوس مرگ به صدا در می‌آید و برای لحظه از دست رفته چیزی جز افسوس باقی نمی‌ماند.